

Sílvia Pérez Cruz, valenta i radical

La crònica del concert de la música empordanesa ahir al Gran Teatre del Liceu

Sílvia Pérez Cruz al Gran Teatre del Liceu | Xavier Mercadé

El concert de **Sílvia Pérez Cruz** de dimecres 17 al Gran Teatre del Liceu era un dels caps de cartell de la tercera edició del Suite Festival (organitzat per la mateixa promotora del més veterà Festival de Cap Roig). L'empordanesa hi presentava *Vestida de nit* (Universal Music, 2017), el seu últim disc, on recull onze cançons presentades en roda de premsa just fa poc més d'una setmana.

Va començar una **Sílvia** sola a l'escenari i amb el quintet de corda que s'anava incorporant a les dues primeres cançons, entre les quals "Cinco Farolas", copla que li va suggerir interpretar el periodista i amic Luis Troquel, alhora que li va dedicar en directe, present a la cinquena fila de la platea com ho havia estat en una obra de teatre de la cantant quan l'artista tenia setze anys. Tanmateix, el concert amb tot el seu potencial i embalum sonor va inaugurar-se amb la cançó que també obre el disc, una "Tonada de luna llena" de **Simón Díaz**, que va ressonar delicada i immensa a tots els pisos del Liceu.

"Tonada de luna llena" va ser un dels grans moments de la nit cap a aquella xarxa que sap desplegar **Pérez Cruz** per enredar l'oient i enamorar totes les ànimes obertes, tant en l'alegria com en la pena. Els altres dos moments de la nit van ser, primerament, el doblot *in crescendo* d'intensitats de "Verde" cap a "Estranha forma de vida", on l'esperança de la primera s'aboca a la irracionalitat de la segona -que ja havia estat apuntada abans a "Loca" perquè eclosionés al fado d'**Amalia Rodrigues** present a l'últim àlbum (com també s'encén a "Mechita").

I si "Verde" va ser la primera de les cançons de l'anterior disc, *Domus* (Universal, 2016), la banda

sonora de la pel·lícula *Cerca de tu casa*, **Pérez Cruz** també va saber dosificar les altres que en va recuperar al concert: des de la distesa "Aiaiai" fins a arribar al punt culminant del recital amb "No hay tanto pan", un clam que va fer arribar l'ovació més destacada de la nit pel seu missatge contundent i l'emoció que desprèn. Una cançó de la qual va assegurar que se sent orgullosa, i no n'hi ha per menys. Després no podia sinó continuar amb un altre gran autor que tant l'ha influenciat, **Leonard Cohen** i la versió de comiat que li dedica amb "Hallelujah" (després d'haver interpretat al disc *Granada* de 2014, amb **Raül Fernández Miró**, el seu "Pequeño vals vienés").

L'única llàstima del concert del Suite Festival per qui escriu aquesta crònica (i que m'atreveixo a comentar perquè també va ser escoltat com a comentari d'una senyora entre el públic, que en acabar el concert ho va fer notar al seu acompanyant) és que no lluïssin més cançons en català, dues tan sols de les divuit. La llengua materna de **Sílvia Pérez Cruz** comunica molt també i d'una altra manera amb el públic català, i tocant al Liceu hauria estat bonic que defensés més cançons d'aquí. Qui sap, potser és personal, perquè recordo amb enyorança i emoció altres preciosos recitals inoblidables d'ella, des de *Immigrasons* (en què es van conèixer amb Raül Fernández, **Refree**, l'any 2006 i del qual sí que va recuperar "Carabelas Nada" de **Fito Paez**) fins a un de poeticomusical amb **Toti Soler** de fa uns anys, que enguany només van brillar convergint a les "Corrandes d'exili" de **Lluís Llach** amb aquella llum brillant.

Sílvia Pérez Cruz sempre ha posat però la música per davant (per exemple també em trec el barret amb **Javier Ruibal** i és perfecte la seva versió "Por tu amor me duele el aire"), però el repertori del recital *Vestida de nit* (títol emblema que va recordar dirigint-se a la seva mare, present a la platea, rememorant les primeres cantades d'havaneres on va sentir-la) més aviat es veu clarament que és degut al format que ha treballat l'artista amb una excel·lència tècnica indiscutible amb el quintet de corda integrat per Miquel Àngel Cordero (contrabaix), Joan Antoni Pich (violoncel), Elena Rey (violí), Anna Aldomà (viola) i Carlos Monfort (violí). Un quintet de músics de luxe que de ben segur la portarà a viatjar amb molts èxits per l'Amèrica Llatina i ampliar un públic que no pot parar de créixer rendit a l'encant de la seva veu universal, com ho és la cançó amb què va cloure el recital, "Gallo rojo, gallo negro". **Sílvia Pérez Cruz** és una artista valenta que sap conduir un format radical per cantar el que la mou i la commou.